

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

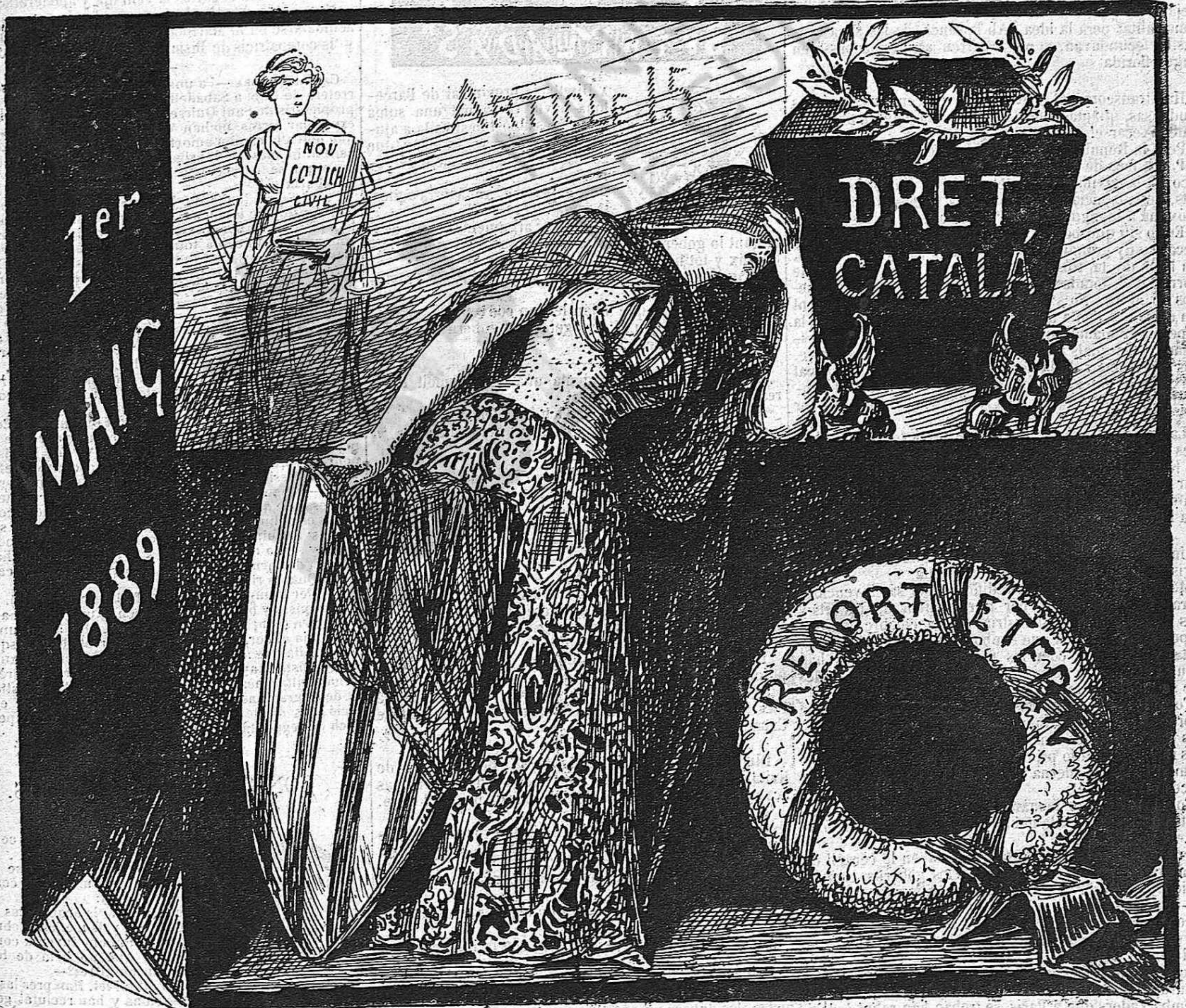
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA MORT DEL DRET CATALÀ.

1er
MAIG
1889

Catalunya està endolada
veient que ab tot y ser vell

li han dat una punyalada...
¡Catalans preguéu per ell!

desde luego pot assegurar-se que haurá sigut lo congrés més divertit de tots los que s' han celebrat á España.

un pensament colossal que 'l fuetaja nit y dia sens deixar-lo sossegar. Un vespre, un dels de la colla, lo vermellós Nasvidal.

Veurém lo que resulta de las declaraciones de aquest home.

L.

A pòchs dias lo marqués de Olérdula va apadrinar á una dona protestant que va ferse catòlica.

Y si la inglesa era guapa ayúdeme V. á sentir.

Després del batisme la confirmació á ca 'l bisbe. La catecúmena podrà dir: -Vaja, es un gust convertir-se al catolicisme.

Es inútil qu' en Sagasta insisteixi: D. Arseni no vol anar á Filipinas.

L' héroe de Sagunto 's reserva per quan D. Práxedes cayga del candelero. Llavors ell, ab las mans nefás, recullirá l' herencia.

Y tot está combinat: sent hereu servir de pont als conservadors, los quals no poden acceptar dels fusionistas ni l' escalfor que deixin á las poltronas.

En una paraula: D. Arseni está encarregat de fer desaparé. ¡Pobre home! Com á polítich no pot passar de la categoria de criada.

Y cuydado, que son més los partits que 'l despedeixen que 'ls que 'l conservan. Perque com á criada té un vici que no l' aguanta cap mestressa: torna malas repostas.

Al anarse'n l' ex-general Boulanger de Bélgica á Inglaterra, diu que va tenir molt mal temps.

La millor manera d' evitar los efectes del mal temps es estarse quiet á casa.

Lo ex-general va sufrir de continuo las incomoditats del mareig. ¡Fort! Perque s' embarcava.

Tereté... tereté... Se fa saber á tothom á qui puga convenir-li, que han sigut processats y suspesos del seu càrrech l' arcalde y sis regidors del Ajuntament de Mora de Ebro, per lo delictu de falsificació de listas electorals.

¡Quin dia podrà ferse una crida semblant pels carrers de Barcelona?

¡Cuydado que 'ls regidors de Mora de Ebro estavan tan arrelats, que feya la triolera de 20 anys que remenavan las cireras!

Però qué s' hi ha de fer: «tan y tan va 'l regidor de ofici pels entarugats, que al últim rellisca.»

A mi que no m' ho digan: la deria que ha tingut l' ex-rey de Servia de ferse frare, tractantse de un home com ell, tan aficionat al bello sexo, no més pot reconeixere una causa.

Com á paísá era un calaverón que tenia escamadas á las donas.

En cambi com á frare probará d' explotar lo ram de las devotas.

L' historia es edificant. Lo cardenal Sacheri, no content ab lo sou, que permet viure ab tot regalo, sent com sab tothom bocato di cardinale, va embrancarse en operacions de Bolsa.

-Pero, home, li deyan ¡quí 'l fa embolicar?

-Necessito quartos—responia 'l cardenal—y 'l cor m' ho diu: si no 'm venen de la Bolsa, no 'm poden caure d' en lloch més.

Y 's posá á jugar com un desesperat.

Haurian pogut recordarli que tot lo de aquest món es caduch y poch durader... y que, en cambi, després de aquesta vida n' hi ha un' altra, una vida eterna, la verdadera bolsa de las ánimas, ahont todas las jugadas se fan ab benefici.

Però ell, estava tan encatarinat ab lo tráfech bursátil que si deya missa era sols per demanar á Deu Nostre Senyor que fes pujar ó baixar los cambis, segons las jugadas que tenia en curs de realisació.

Y Deu Nostre Senyor, com si li diguessen Llucia. Lo cert es que al cardenal Sacheri todas las operacions li sortian al revés.

Un dia 's vejé arruinat y perdut. Ni empenyant lo capelo y 'l vestit de ceremonia y 'ls galons daurats de las

Verbi gracia: n' hi ha hagut un que ha demostrat—segons ell—que l' industria y 'l treball son fills del catolicisme.

Ara comprench perque la Espanya Industrial está tan cada; perque 'ls treballadors no son prou catòlics: por xó no tenen feyna.

Un altre discursayre ha defensat la idea de que tot aixó de mestres, catedràfichs y cosas aixís no serveixen per res.

Ala pilili! Aquest sí que podrà ser lo que vulguin; pero lo qu' es de tonto no 'n té res.

¡Miréulo! 'Ls ulls li espurnejan: l' animal—vull di' 'l caball—salta fanals y pedrissós furient, lo mateix que un llamp.

Arriba á Gracia.—¡Gracienses! ¿us voléu deixá' agregar á Barcelona?—Ni á tiros!—Fa decantar l' animal y 's presenta á Sant Gervasi; ¿Voléu ser de la ciutat?

—¡Tampoch!... L' home gira qua y 's planta dintre Sarriá:—¿Voléu...?—No volém res.

Corra á las Córts, corra á Sans, á Sant Martí, després á Horta, á Sant Andréu... ¡En lloch hi ha ningú que vulga escoltarlo; en lloch s' admet lo seu plan.

—¡Ay!—exclama don Francisco—la estrella se 'm va á eclipsar: si l' últim recurs me falla, ¡ja hi fet á tots! ¡s' ha acabat!

Davant d' un hermós retrato que 'l reyet va fer posar al despaig de l' arcaldia, don Paco ajunta las mans y diu:—¡Poderós Sagasta!

si tú, que ab un cop de cap pots transformar tot lo mapa, no 'm libras d' aquest fracás; si no manas de real ordre que 'ls pobles se han d' agregar, jo 'm moriré de tristesa, jo 'm quedaré desayrat.

¡Tén pietat de mí, don Práxedes; escolta 'ls meus amarchs planys, no m' esborris los meus somnis, no 'm mati los meus ideals.

Al dí' aixó, cau llarch á terra y 's queda allí somicant.

¡Pobre reyet, si en Sagasta no l' ajuda! ¡Ay, ay, ay, ay!

FANTÁSTICH

LO REYET.

ROMANSO QUE NO VA ARRIBAR Á TEMPS ALS JOCHS FLORALS D' ENGUANY, PER CULPA DEL CARTER QUE DUVA 'L PLECH, QUE VA ENTRETENIRSE PÈL CAMÍ.

L.

Desde darrera can Tunis hasta La Espanya Industrial, desde 'l carrer de Provensa hasta allí hont hi fan lo gas, no hi ha dona, ni criatura, ni soldat, ni capellá, ni mistayre, ni cotxero, ni cap barceloní honrat que no conegui á don Paco, al ilustre ciudadá que tan brillo ha dat á Espanya y en tants salons ha parlat.

Per xó, en lloch de dirli arcalde, ja tothom l' ha batejat ab un nom qu' es molt més propi: lo reyet, l' amo feudal de tota aquesta comarca y de lo que en ella hi há.

II.

Fa un quan temps que 'l reyet plora y ningú la causa 'n sab. ¿Qué será? ¿cóm es possible que un mortal tan adorat tingui penas dintre l' ánima? ¡Si! Té penas: en son cap hi bull una gran idea,

LO CRIM DEL CARRER DE FUENCARRAL.

¡GINIA Balaguer ha ampliat sas declaraciones, donant nous detalls del crim, alguns dels quals están en contradicció als altres donats anteriorment.

Varela, s' han revelat pormenors que 'l posan en molt mal lloch.

Sobre la intervenció de Millán Astray en la instrucció de las primeras diligencias s' han dit també cosas molt extranyas.

Lo dimars, un home que 's trobava entre 'l públich que assistía al acte de la vista, exclamá:

—¡Sr. President, demano la paraula! Lo president maná expulsarlo del local. Pero després ell mateix ha declarat que era l' últim amant que havia tingut la Higinia Balaguer y qu' está disposat á fer renunciacions interressants sobre 'l crim.

Aquest incident, que promét novas enunciacions, ha pogut menos de cridar l' atenció pública.

C. GUMA.

casullas y las civellas de las sabatas podía sortir de apuros.

Llavors apelà al recurs de la fuga. Sense valor per aixecarse la tapa del cervell, arreglà la maleta y fugí deixant als seus acreedors ab un pam de nàs.

Ni més ni menos que un bolsista de aquells que buscan la perduda; de aquells que quan guanyan cobran y quan perden fugen.

Afortunadament pels acreedors, lo Papa Lleó XIII, desitjós d' evitar que l' escàndol cobri majors proporcions, s' ha encarregat de satisfer lo descubert del cardenal Sacheri.

Tot s' arreglarà.

Hasta 'ls devots que contribuïxen a augmentar lo diner de Sant Pere 's consolarán dihent:

—¡Qué s' hi ha de fer!... Ja està vist que sempre que Sant Pere juga a la bolsa, li guanyan tots los quartos.

Un xiste del príncep Napoleón.

Li deyan un dia 'ls seus partidaris:

—Senyor: la nació francesa està perduda ¿qui més que vos podrà salvarla? Es precis que monteu a caball.

Y ell va respondre:

—¡Qué monti a caball!... Pero ¿y 'l caball ahont es?

En lo districte de Manresa hi ha hagut eleccions y no n' hi ha hagut.... Han votat milers d' electors y no n' han votat, si bé 's mira, tres dotzenas....

Aixó vol dir que ha succehit lo que succeheix sempre en semblants casos: «quien más mira menos vé.»

Lo més bonich es que se 'n ha anat per terra lo candidat protegit pel govern.

Lo candidat protegit pel govern es lo Sr. Cort, director de *El Dia*.

Al menos podrà dir que al districte de Manresa li han fet veure las estrellas al mily del dia.

Lo dret catalá ja no es dret.

Es *ajegut*.

L' han mort.

Desde que 'ls bisbes del Congrés católich han anat a visitar a la reyna regent, los carlins están que trinan.

Y diuen y no 'ls falta la rahó:

—Lo Congrés católich proclama 'l poder temporal del Papa, mentres que 'l govern de D.ª María Cristina reconeix la unitat de Italia. ¿Per que, donchs, lo que 's proclama ab la boca, s' ha de desfer ab los péus?

Fins ara 'ls bisbes contestan de una sola manera:

Callan y cobran.

Lo Congrés católich se celebra dintre de una iglesia.

—De manera—m deya un devot que no 's fica en res—si 'ls carlins y 'ls mestissos comensan a picarse las boynas y las mitras, lo Congrés católich acabarà com lo ball de Santa Mónica, en temps de la federal.

Al últim s' ha descubert tot.

La major part de las inmensas sumas gastadas per Boulanger en perturbar la marxa tranquila de la República francesa, procedeixen del clero, y especialment dels jesuitas.

—Ja ho sospitava. Y per xó, quan algú deya tot extranyat:

—¿De ahont surten aquestas missas?

Se li podia respondre:

—De allà hont surten totas: de la sagristia.

Un mestre d' estudi ensenya als seus deixebles la Doctrina cristiana.

Un dia pregunta:

—¿Quants son los enemichs de l' anima?

—Tres:—respon lo infantil deixeble—Mon, dimoni y carn.

—Hi ha que distingir—observa 'l pobre preceptor—

Per tothom son tres, menos per nosaltres, que per lo que toca als mestres d' estudi, la carn ja fa una pila d' anys que l' hém suprimida.

Un poeta a un amich seu:

—Donam un consonant a regidor d' ofici.

L' amich al poeta:

—Uy; n' hi ha moltissims. Vici—Benefici—Malefici—Perjudi. Aquí 'n tens quatre, tots quatre molt apropiats.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Vi-la no-va.
2. ENDEVINALLA.—Cadena.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Los Santones de levita.
4. GEROGLIFICH.—Los petits fan petitesas.

Han endevinat 4 solucions los ciutadans Ego Sum y Un Tarragueuse; 3 Fandilleta, Tè Seva y un Homèrich; 2 Petit Bol-lero y Tres Toreros; y 1 no més Quatre burots y K. Novas del K. Stell.

XARADA.

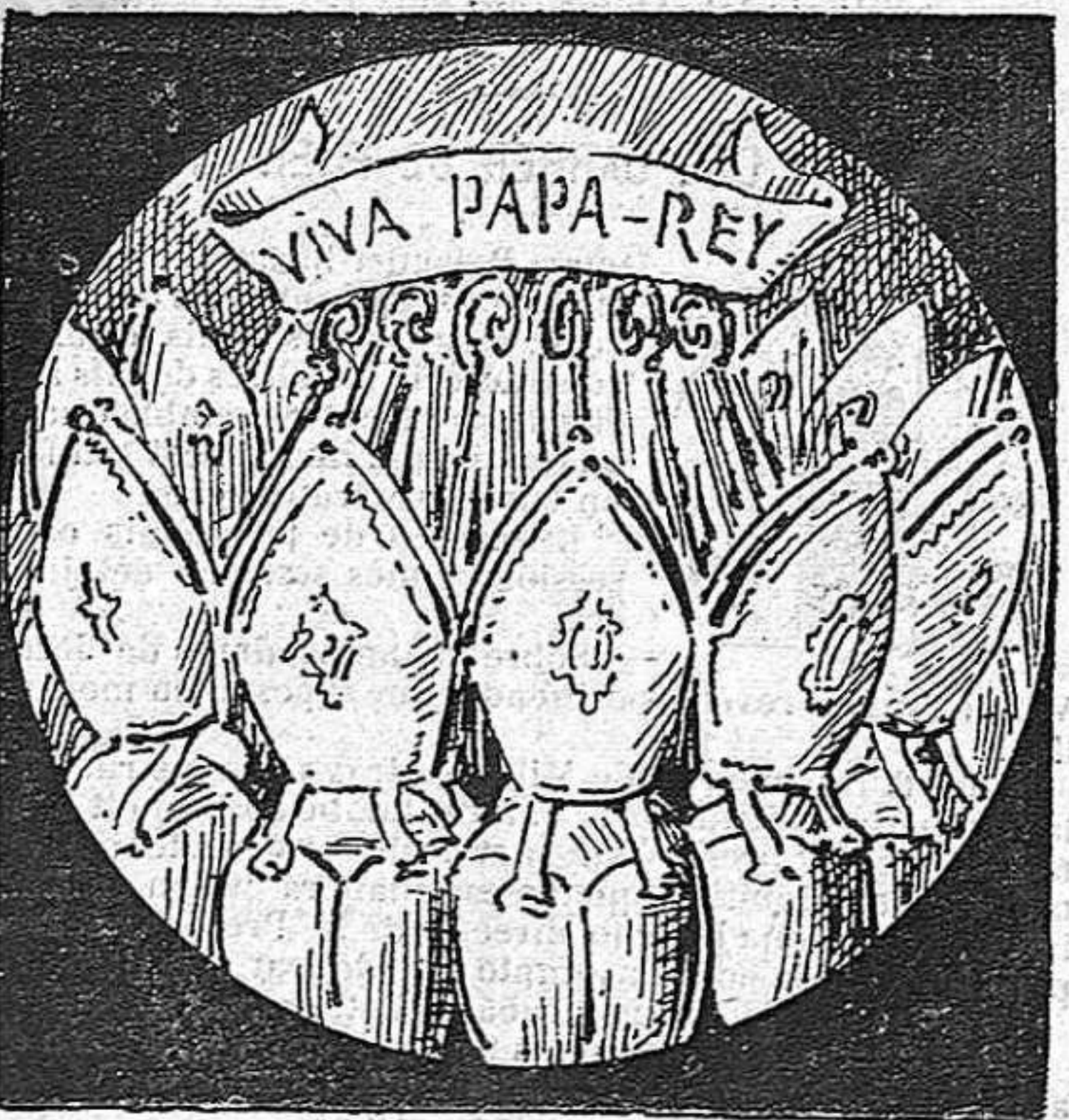
La meva prima-tercera passant per una total.

LA SITUACIÓ.

La cosa està embolicada: que succehirá no ho sé: ja fa temps que tots conspiran per tallarli lo tupé.

LO CONGRÉS CATÓLICH.

—Viva 'l Papa rey! tots cridan.
—Viva 'l Papa rey!... exclaman.
Pero Espanya 'ls hi contesta:
—Papas, papas, tot son papasi

va caure y s' va fer mal dislocantse una primera. Per tot lo dos al revés no faria jo tal cosa, porque sovint un s' exposa a ferse mal y a molt més.

EX-PRES DE RUBI.

ANAGRAMA.

¿Veuen aquella senyora que porta una grossa tot? Donchs alló es una total que li ha penjat un xicot.

R. CASTELLÀ.

TRENCA-CLOSCAS.

D. POL PASARDELL.

MATARÓ.

Formar ab aquestas lletres lo titul de un drama catalá. BRUNO DURAN.

GEROGLIFICH.

L A T
XII

N dots |

J. P. BELLUGUET.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Joseph Pep y C.^a, S. Pitarreta, Tres Toreros, T. Amere, Jo y la Xicola, Petit Bol-lero. A. Nelo, Pianista, Fandilleta, Sagasta petit, Un Ferreté, J. Rosell y Roig, Un noy de 8 anys y mitj Salta pins, M. Rossell, Boulanger, Llumaner, Martir de la Espatula, Tiumvirato. A. G. Furasté. Un llogotit Tres gorristas, Bernadas, Cap de Carbassa, Badoret M., B. Castell Rojo, Semi-poeta, J. V. A. y Jaume Terri:—Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciutadans E. Banús, Cafe y Copa, Echegaray petit, Ego Sum, J. Bugunya, P. Conca, J. Moret, Ratolí, Pica Portas, E. Sala, P. Lut y P. Lat, Maginet Petit, P. Renegra, Marangi, J. Alamalliv, Quim Mora, F. Grané, K. Stelar, Pacarin y Acmis y C.^a—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá M. Riusec, La xarada y la poesia «A una corista,» aniran. L' altre es molt conceptuosa.—F de P Juanico: Las poesiasson incorrectas: la noticia ja l' haura vista.—R Roura: Estabe y s' aprofitara.—F. Comas Blanch: Encare no tenen prou condicions.—F. Riera: No fila prou be.—E. Ameller: L' article es bastant desguitarrat.—Japet de l' Orga: Es millor deixar-lo estar.—T. T. T: lo logogrijo mes que t' arch es inmens, y en lloch de entretenir abruma.—March Martoir: Parlar sempre del mateix se faria pesat. Envíhi alguna altra cosa y procurarem complaurel.—Follet: Los versos estan al pé: molts gracias.—Xeringuilla: Es flux y hi ha rimas equivocadas.—E. Sala: Fem pasat los dibuixos al director artistic: si 's publican ja 'ls veura.—Dos pinxos: No podem acceptar noticias si no venen firmadas.

OBRA INTERESSANT

LOS SECRETOS DE LA CONFESION

POR

CONSTANTINO MIRALTA (Preshitero)

1 tomo en 8.º, 2 pesetas.

Véndese en la libreria de Lopez, Rambla del Centro, número 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.